

Ilyés Krisztinka

Vörös Karácsony

Farkas Árpád *Fekete karácsony* című versére

*Hó, ha hullott, arcokra dermesztette
a mosolyt. Megszületett Jézus.
S ha tényleg megszületett,
Uram! Melyik csillagot
engeded ilyen vörös foltokat
hagyni maga után?
Sóhajtasz, és fagyos tekintettel figyeled,
ahogy karácsonyi tűleveleket szállít
egy lóttlábú szegény angyal.
Hol vagyunk most? Te dúdolsz?
Ez már az otthon. Csak mondd,
innen hogy szökünk meg, Uram?*

Keszthelyi György

Áldatlan ünnepszilánkok

Karácsony '89

*Vegyetek és egyetek belőlem most –
hűtlen vagyok és leplezetlenül
üres... mi mást tehetsz, ha egyedül
cipelsz tovább sok évtizednyi átkost?*

*Jöttek kitartóan, gyanútlanul,
mint akik tudják, a király se több...
félszegen csodálták a tétova életet,
az állatok lelkét, együttérzését.
Otthagytak némi kalácsot, kenyeret,
sírva fakadtak. Az erdő fáai meg
rendre kidőltek, egymás hegyén-hátán
korhadtak, zsugorodtak. Mozdulatlan
csecsemő hevert az ágak között.*

*Jöttek, aztán mentek, és – akár a vesztesek –
évente visszatérnek,
mint Kalasnyikov kísértete,
amely még ma sem hagyja magát.
Olyan kegyetlen volt a hideg naplemente,
fohászra nem görbülhetett a száj,
egy átok sem ért volna többet,
mint vonagló karból kitépott verőér.*

*Tetterős proletár- és aggmenház-sereg
nyüzsgött, közelített hullával, feszülettel,
térkép nélkül is követték a halált,
nyomukban ropogott a hó és az acél,
mely, ha szimatot fog, útnak is indul.
Ma ott, holnap meg itt dorbézol,
zabál mindenből a rőt változás,
vörös csontvázat böfög, köp hátra;
álmatlan szemekbe rögzíti képét.*

*Helyhez köt a maradék – letisztogat,
mintha a türelem tünetmentes volna.
Holnap mit eszünk, Uram?**
*Pár évtizede annyi utánczat, másolat
szajkózza a negédes bölcseleteket,
én pedig jobb híján inkább hallgatok,*

*mert az a tél recsegve-ropogva
szememre borította a csipkézett csendet,
sötét a békém – ezért dobálom szét
a napfelkelték silány maradékát,
és keresztet vetek a templom előtt –
csövest játszom, vagy éppen eretneket,
béresed vagyok, Öreg, rendelkez velem!
De nem kérek több farsangot, ceremóniát,
bárányhúst pedig soha többé.*

*Köntöst szaggat ma száz példa, tanulság,
tavaszonként mégis újra meg újra
szemet huny, kezeit mossa a világ.
És te, csillagot szóró hiábavalóság,
dermedt magányomban vesztegelsz,
ott döglesz, menni nem akarsz,
mint aki nem érzékeli
a ruha és a hús kopását.
Most éppen egy másik
évszakra öltözöl – annyira élsz,
amennyi örökzöldet látok feletted.*

2019. november 14.

---

* Farkas Árpád *Fekete karácsony* című verséből kiragadott sor